

Sygn. akt VI GC 105/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2017r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: B. W.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda B. W. kwotę 249.191,47 zł (słownie: dwieście czterdzieści dziewięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 marca 2015r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.277,00 zł (słownie: dwadzieścia trzy tysiące dwieście siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.817,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 105/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 czerwca 2017 roku

Pozwem z dnia 16 lutego 2017 r. powód B. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (przed połączeniem jako (...) S.A. w W. k. 24-34, po przekształceniu z (...) sp. z o.o.) kwoty 249.191,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 31 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podał, że łączyła go z pozwanym umowa o współpracy z dnia 30 sierpnia 2003 r. przedmiotem której była współpraca stron w ramach zorganizowanego przez pozwaną ogólnokrajowego systemu usług przesyłkowych. Powyższa umowa została przez powoda wypowiedziana ze skutkiem na koniec lutego 2015 r. Z tytułu zrealizowanych na rzecz pozwanego usług transportowych powód wystawił fakturę VAT nr (...) za którą otrzymał jedynie częściową zapłatę. Za wykonane usługi w miesiącu lutym wystawił fakturę VAT nr (...)r z dnia 28 lutego 2015r na kwotę 693.237,85 zł. Termin jej płatności upływał w dniu 30 marca 2015r oraz fakturę VAT nr (...) w dniu 28 luty 2015r na kwotę 140.155,62 zł; jej termin płatności przypadał na dzień 30 marca 2015r. Pozwana uregulowała należności za miesiąc luty częściowo w kwocie 547.392,99 zł. Po tej wpłacie i zgodnie z rozliczeniem prowizji do zapłaty pozostała kwota 249.632,27 zł.

Podał również, że Sąd Okręgowy w R. VI Wydział Gospodarczy wyrokiem z dnia 11 marca 2016 zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 423.958,53 zł z tytułu wynagrodzenia za miesiąc styczeń. W tym roszczeniu została uwzględniona kwota 2000 zł z tytułu kar umownych za dwa miesiące,

które były objęte potrąceniem dokonany przez pozwanego w tym procesie. Wyrok ten jest prawomocny.

W dniu 17 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości, (k. 44)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany podniósł zarzut potrącenia, powołując się na złożone powodowi oświadczenie z dnia 12 marca 2015 r. w którym potrącił z wierzytelnością powoda dochodzoną niniejszym pozwem swoją wierzytelność w łącznej kwocie 675.150,00 zł z tytułu kary umownej naliczonej powodowi wobec niewykonania przez niego obowiązków nadawania przesyłkom statusów WE i SR.O wynikających z umowy współpracy oraz z tytułu rozliczenia współpracy z powodem. Pozwany wskazał, że wskutek dokonanego potrącenia wierzytelność powoda wynikająca z faktury VAT nr (...) uległa umorzeniu w całości.

Ponadto podniosła zarzut przedawnienie roszczenia, albowiem mamy do

*

czynienia z umową przewozu, albowiem powód świadczył usługi transportowe na co wskazuje par 2 ust 2 i par 10 umowy łączącej strony.

W odpowiedzi na sprzeciw (k. 442- 445) powód podniósł zarzut bezpodstawnego naliczania kar umownych za każdy stwierdzony przypadek naruszenia procedur jako niezgodny z umową i intencjami stron oraz praktyką obowiązującą u pozwanego. Podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poza sporem było, że w dniu 30 sierpnia 2003 roku strony zawarły umowę nr (...), przedmiotem której była współpraca stron w ramach zorganizowanego przez pozwaną ogólnokrajowego systemu usług

przesyłkowych. W trakcie jej obowiązywania umowa była wielokrotnie zmieniana przez strony w drodze kolejnych aneksów i załączników, które stanowiły jej integralną część. Częścią umowy był także Kodeks Standardów Operacyjnych. (§19 umowy) Umowa powyższa została przez powoda wypowiedziana ze skutkiem na koniec lutego 2015 r.

Zgodnie z umową powód był zobowiązany m.in. do terminowego i rzetelnego wykonywania usług, reprezentowania pozwanej i jej interesów na terenie objętym umową, a w szczególności do dokonywania akwizycji i sprzedaży usług w imieniu i na rzecz pozwanej, zorganizowania na własny koszt i we własnym zakresie wymaganej przez pozwaną obsługi transportowej, magazynowej, biurowej, handlowej, stosowania się do wszelkich standardów operacyjnych. (§2 pkt od a do h umowy)

Zgodnie z §5 ust. 2 umowy za wykonywanie w/w usług będących przedmiotem umowy powód miał otrzymywać miesięczne wynagrodzenie ustalone na zasadach określonych w załączniku nr 2 do umowy. (k. 83,87) Wynagrodzenie miało być wypłacane powodowi raz w miesiącu, w terminie maksymalnie do 30 dni po przedłożeniu prawidłowo wystawionej faktury VAT wraz z kompletem dokumentów rozliczeniowych, (pkt 1-4 załącznika nr 2 do umowy)

Zgodnie z §11 umowy w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez powoda zobowiązań wynikających z umowy, pozwany był uprawniony do naliczania kar umownych które szczegółowo określał załącznik

nr 4 do umowy o współpracy (w brzmieniu ustalonym aneksem do umowy z dnia 28 marca 2013 r.) Zgodnie z załącznikiem nr 4 pozwana mogła naliczać następujące kary umowne: (k. 89)

- za nieterminowe odprowadzenie środków finansowych z tytułu „pobrań” na rachunek bankowy S. - 30 zł za każdy dzień opóźnienia we wpłacie każdego pobrania

- za niezgodny ze stanem faktycznym status doręczenia przesyłki 'do odbiorcy, zgłoszony przez klienta (fikcyjny DS.) - 100 zł za każdy stwierdzony przypadek
- za niezgodny ze stanem faktycznym status potwierdzający zrealizowanie zlecenia podjęcia przesyłki, zgłoszony przez klienta (fikcyjny ZZ) - 100 zł za każdy stwierdzony przypadek
- za każdy niezgodny ze stanem faktycznym status informujący ,o przyczynie niedoręczenia przesyłki lub przyczynie niezrealizowania zlecenia podjęcia przesyłki - 100 zł za każdy stwierdzony przypadek
- za brak oznaczenia używanego przez przedstawiciela biura handlowego, magazynu i samochodów znakami firmowymi S. oraz niezapewnienie kurierom odpowiedniego ubrania służbowego, zgodnych z obowiązującym folderem wizualizacji - kary od 50 zł do 300 zł za każdy stwierdzony przypadek
- za niedokonanie terminowego doręczenia faktur przelewowych do klientów za wykonane na ich rzecz usługi przez pozwanego, zgodnie z terminem wskazanym przez pozwanego - 50 zł za każdą fakturę
- za nierozliczone druki Ścisłego Zarachowania - 30 zł za każdy nierozliczony dokument
- za niewprowadzone oraz błędnie wprowadzone dokumenty i dane do systemu dotyczące zleconych usług przez klientów - 50 zł za każdy stwierdzony przypadek
- za opóźnienie wyjazdu frachtu z przedstawicielstwa - od 5 do 15 min - 250 zł, od 15 do 30 min - 500 zł, powyżej 30 min - 1000 zł
- za każde naruszenie pozostałych obowiązków wynikający z wszelkich regulaminów, cenników, instrukcji, procedur i zarządzeń wewnętrznych wydawanych przez pozwaną oraz standardów operacyjnych pozwanej określonych w Kodeksie Standardów Operacyjnych - kary od 50 zł do 500 zł.

dowód: umowa współpracy z dnia 30.08.2003 r. nr (...) wraz z aneksami i załącznikami k. 82-158, pismo powoda - rozwiązanie umowy k. 15,

procedury Kodeksu Standardów Operacyjnych - operacje poranne i operacje wieczorne k. 173-252.

Powód w trakcie trwania umowy o współpracy naruszył obowiązki wynikające z umowy, w zakresie niedochowania procedur związanych z nadawaniem przesyłkom odpowiednich statusów.

W styczniu i w lutym 2015 r. w obydwu placówkach prowadzonych przez powoda (R., T.) zanotowano 6 379 przypadków niewykonania obowiązku nadania statusu operacyjnego WE (przyjęcie przesyłki do magazynu) oraz 7 124 przypadków niewykonania obowiązku nadania statusu operacyjnego SR.O (status oznaczający proces ułożenia przesyłki w opakowaniu zbiorczym) (fakt niezaprzeczony k. 443v)

Proces kurierski u pozwanego jest ewidencjonowany na każdym etapie: przeładunku, w magazynie nadawczym, sortującym i dostawczym. Przesyłki podlegają skanowaniu i tzw. statusowaniu. Proces ten reguluje Kodeks Standardów Operacyjnych a w szczególności stanowiące jego część Operacje poranne i Operacje wieczorne. Procedury te zamieszczone były na platformie „kogut” do której powód posiadał dostęp.

Nadawanie statusów poszczególnym przesyłkom służyło zapewnieniu właściwego poziomu bezpieczeństwa w doręczaniu ich odbiorcom, miało zapobiegać zaginięciu przesyłek, zapewniało możliwość śledzenia losów przesyłki. Umożliwiało także zbadanie rentowności transportu i wypełnienie samochodów liniowych.

Statusy WE i SR.O (rejestr wejścia i sortu) to statusy pośrednie, mające charakter organizacyjny. Ich nadawanie następuje w ramach stosowanych u pozwanego wewnętrznych procedur porządkowych. Nadanie tych statusów nie było widoczne dla klientów zewnętrznych. Brak statusu wejścia i sortu nie uniemożliwiał prawidłowego i terminowego doręczenia przesyłki klientowi i jego właściwej obsługi.

W procesie przyjmowania przesyłki wyróżnia się proces poranny i wieczorny. Status SR.O to status wieczorny, mówi do którego kontenera przypisana jest paczka, która jedzie do sortowni. Nadanie tego statusu pozwala, np. w przypadku pomyłki w przekierowaniu na sortowni kontenera lub np. pożaru frachtu na ustalenie lokalizacji paczki, tj. która paczka w jakim kontenerze się znajdowała. Status wejścia WE to status kontrolny, nadawany w ramach procesu porannego, umożliwia śledzenie etapu doręczania przesyłki.

Brak jest jakichkolwiek informacji na temat ewentualnych reklamacji zgłaszanych przez klientów co do przesyłek dostarczonych przez powoda w miesiącach styczeń, luty 2015 r.

dowód: zestawienie braków statusów WE i SR.O k. 290-369, przesłuchanie stron: powoda B. W. k -504, pozwanego k- 505, procedury Kodeksu Standardów Operacyjnych - operacje poranne i operacje wieczorne k. 167-213, informacja - opis działania platformy „kogut”, wiadomości e-mail powoda, dokumenty powiązane: Obsługa skanera, Oznaczenie nośnika, Instrukcja układania przesyłek na nośnik, dokumenty na okoliczność wpisu pozwanej do rejestru operatorów pocztowych k. 383-395,173-286, korespondencja emailowa k- 450-453, wydruki śledzenia przesyłek k-446-449.

W dniu 31 stycznia 2015 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 918 362,92 zł za wykonane w ramach umowy o współpracę usługi transportowe, z terminem płatności do dnia 2.03.2015 r.

Następnie w dniu 28 lutego powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 693.237,85 zł za wykonane w ramach umowy o współpracę usługi transportowe, z terminem płatności do dnia 30.03.2015 r oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 140.155,62 zł z terminem płatności na dzień 30 marca 2015r.

Do zapłaty z faktury VAT nr (...) pozostała kwota 249.191,47 zł. Pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty powyższej kwoty. Wezwanie pozostało bezskuteczne. Pozwana nie uregulowała należności.

dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 31.01.2015 r. k. 16, potwierdzenia przelewów k. 19-20, wezwanie do zapłaty k. 22.

W dniu 26 lutego 2015 r. pozwany wystawił notę księgową nr (...) w której obciążył powoda kwotą 675 150 zł tytułem kary umownej za naruszenia obowiązków umownych w miesiącach styczeń i luty 2015 w następujących zakresach:

- niewykonanie obowiązku nadania statusów operacyjnych WE - ilość przypadków 6379 x 50 zł za każdy przypadek
- niewykonanie obowiązku nadania statusów operacyjnych SR.O - ilość przypadków 7124 x 50 zł za każdy przypadek

Podstawą naliczenia kary umownej był załącznik nr 4 do umowy o współpracy oraz zapisy Kodeksu Standardów Operacyjnych.

Pismem z tego samego dnia pozwany wezwał powoda do zapłaty kwoty wynikającej z w/w noty księgowej.

dowód: nota obciążeniowa nr 01/02/2015 z dnia 26.02.2015 k. 289, pismo z dnia 26.02.2015 r. k. 287

Pismem z dnia 3 marca 2015 r. powód odmówił zapłaty kwoty naliczonej w nocie obciążeniowej nr (...). W powyższym piśmie powód wskazał, że braki w zakresie nadania przesyłkom statusów operacyjnych WE lub SR.O nie wynikają z jego zaniedbań. Powód zakwestionował także sposób wyliczenia kary umownej za powyższe naruszenie.

Pismem z dnia 12 marca 2015 r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu z wierzytelnością powoda wynikającą m.in. z faktury VAT nr (...)r. w kwocie 425 958,53 zł z wierzytelnościami pozwanej przysługującej jej względem powoda w kwocie łącznej 717 635,66 zł.

Wierzytelności pozwanej przedstawione do potrącenia z wierzytelnością powoda obejmowały następujące kwoty:

a) kwotę 675 150 zł z tytułu kary umownej naliczonej na podstawie umowy współpracy, objętej notą obciążeniową nr (...) ' r., naliczonej na podstawie §11 umowy i załącznika nr 4 do umowy o współpracy (w brzmieniu nadanym aneksem do umowy z dnia 28 marca 2013 r.

b) kwotę 42 485,66 zł tytułem wierzytelności wynikających z następujących faktur VAT:

- nr (...) na kwotę 13 767,96 zł
- nr (...) na kwotę 4585,03 zł
- nr (...) na kwotę 988,31 zł
- nr (...) na kwotę 5606,34 zł
- nr (...) na kwotę 2 829 zł
- nr (...) na kwotę 2361,60 zł
- nr (...) na kwotę 3513,61 zł
- nr (...) na kwotę 5564,10 zł
- nr (...) na kwotę 3675,93 zł

Kwota 42 485,66 zł została pomiędzy stronami w całości rozliczona, na skutek potrącenia z fakturą VAT nr (...). (bezsporne k. 973v)

dowód: oświadczenie o potrąceniu z dnia 12.03.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru przesyłki k. 396-401.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2015r pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu kwotę 440,80 zł z tytułu kary umownej naliczona na podstawie noty z dnia 11.03.2015r z wierzytelnością powoda wynikającą z faktury nr (...) w wysokości 541.716,34 zł.

dowód: oświadczenie o potrąceniu z dnia 29.04.2015r k- 21.

W dniu 11 marca 2016r Sąd Okręgowy VI Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 423.958,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3.03. (...) do dnia zapłaty i koszty procesu. Niniejsza należność wynikała z w/w faktury nr (...)r. Sąd w/w należności uwzględnił kary umowne naliczone i potrącone przez pozwanego w oświadczeniu z dnia 12 marca 2015r. Wyrók ten jest prawomocny.

dowód: wyrok SO z uzasadnieniem k- 477-484, wyrok SA w Rzeszowie z dnia 16.02.2017r z uzasadnieniem k- 429-438)..

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, które Sąd uznał za wiarygodne bowiem nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Również Sąd uwzględnił zeznania obu stron, albowiem z pozostałym materiałem dowodowym pozostają w logicznej spójności i tworzą zwartą całość.

Sąd mając na uwadze powyższe zważył co następuje.

W rozpoznawanej sprawie bezsporna była okoliczność zawarcia przez strony umowy współpracy z dnia 30 sierpnia 2010 r. która do dnia 28 lutego 2015 r. łączyła strony. Poza sporem było również, że w ramach tej umowy powód zrealizował usługi objęte fakturą VAT nr (...). Pozwany nie kwestionował też, że nie dokonał zapłaty na rzecz powoda części należności wynikającej z tej faktury w kwocie 249.191,47 zł bowiem należność ta została objęta oświadczeniem o potrąceniu zawartym w piśmie z dnia 12 marca 2015 r. Pozwany dokonał potrącenia swojej wierzytelności z tytułu kar umownych za niedochowanie przez powoda procedur umownych w zakresie nadawania przesyłkom statusów (WE, SR.O) z wierzytelnością powoda dochodzoną pozwem. Pozostała należność objęta w/w oświadczeniem o potrąceniu została pomiędzy stronami rozliczona.

Pierwszy zarzut dotyczył przedawnienia roszczenia powoda które wynikało z umowy przewozu. Zdaniem Sądu treść łączącej strony umowy o współpracy nie może być uznana za umowę przewozu. Jej wykładnia literalna i systemowa w sposób jednoznaczny wskazują, że powód wykonywał szereg usług które były przedmiotem tej umowy. Potwierdza to treść par 2 pkt od a do h oraz par 5 gdzie wskazano, że zapłata następuje za wykonanie usług (bez 'ich konkretyzowania lub ograniczenia do usług przewozowych . Wynika to również z zakresu usług o jakich stanowi załącznik nr 1 do umowy (k- 86). Potwierdzenie znajduje również w określeniu przypadków za które pozwany miał prawo naliczyć kary umowne - co pozwany de facto uczynił właśnie za tak określone czynności, których nie można określić jako usług transportowych.

Przy ocenie powyższego należy mieć na uwadze, że Przepis art. 750 kc nie znajduje zastosowania do konkretnych umów i zobowiązań usług uregulowanych w kodeksie cywilnym przykładowo rachunku bankowego, o zlecenia, agencyjnej, o komisju, czy przez przepisy pozakodeksowe np. przepisy ustawy z 29.8.1997 r. (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 196 ze zm.) zawierającej unormowanie umowy o świadczenie usług turystycznych (art. 14 ustawy o usługach turystycznych). Podobnie też nie znajduje zastosowania do umowy o pośrednictwo w obrocie nieruchomościami /art. 180 ustawy o gospodarce nieruchomościami/. Należy w związku z tym podnieść, że w chwili gdy strony zawarły w/w umowę obowiązywała od 24.08.2003r ustawa Prawo pocztowe. Ustawa ta w art.21.1 wyodrębniła umowę nazwaną o świadczenie usług pocztowych, której przedmiotem jest świadczenie usług pocztowych. Definicję tej usługi zawierał art.2.1 cyt. ustawy. W ocenie Sądu ta definicja odpowiada przedmiotowi w/w umowy, która łączyła strony. Przepisy tej ustawy wskazują, że kwalifikacja umowy o świadczenie usług pocztowych nie zależy od strony podmiotowej lecz przedmiotowej. (art. 2.1 w/w ustawy), a więc odmiennie niż umowa przewozu (art. 774 kc) czy spedycji (art. 794 kc), której kwalifikacja zależy od tego, by przewoźnik lub spedytor prowadził działalność gospodarczą w tym zakresie. Zdaniem Sądu fakt, że powód świadczył w jej ramach jeszcze inne usługi na rzecz pozwanego nie zmienia jej kwalifikacji. Wspomniana wyżej ustawa w art. 57 i 62 określa terminy przedawnienia roszczeń, jednak wskazane tam terminy należy wyłącznie stosować do usług z operatorem powszechnym. W związku z tym trafny pogląd wyraził SO w Bydgoszczy w wyroku w sprawie o sygn. akt VIII Ga 271/14, że skoro ustawodawca zdecydował się na umowę nazwaną „o świadczenie usług pocztowych” i nie ustanowił do tej umowy przepisu szczególnego przedawnienia innych roszczeń wynikających z tej umowy niż roszczenia nadawcy do operatora z tytułu nienależytego wykonania umowy to zastosowanie znajduje do roszczeń zleceniodawcy do wykonawcy termin ogólny 3-letni wynikający z art. 118 kc, bowiem chodzi o roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W tych okolicznościach przepis art. 751 kc ustanawiający 2 letni termin dotyczy roszczeń z umowy o świadczenie usług innych niż nazwane, a zatem nie dotyczy umowy o świadczenie usług pocztowych.

Również istotne w sprawie jest to, że w/w wyrok SO w R. z dnia 11 marca 2015r, sygn. akt VI GC 145/15 jest już prawomocny.

W tej sytuacji należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i Sąd który je wydał lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Z przepisu tego wynika, że podmioty w nim wskazane nie mogą negować faktu istnienia prawomocnego orzeczenia i jego treści (por. wyrok SN z dnia 13.04.2005r. sygn. akt IV CK 663/04, Lex nr 284687).

Należy jednak podnieść, że nie wiązą sądu cywilnego ustalenia i oceny dokonane w uzasadnieniu wyroku innego sądu cywilnego, co nie uzasadnia ignorowania stanowiska zajętego przez sąd cywilny w uzasadnieniu sprawy, lecz oznacza że uwzględniając je sąd powinien dokonać własnych wszechstronnych ustaleń i samodzielnych ocen (por. wyroki SN z dnia 13.01.2000r. IICKN 655/98, nie publ., z dnia 23.05.2002r. IV CKN 1073/00 nie publ., z dnia 13.04.2005r. w/w). Niemniej jednak, jak stwierdził SN w procesie o dalszą, ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego (uchwała z dnia 29.03.1994r. III GZP 29/94 Lex 84472, wyrok SN z dnia 03.06.2008r. I PK 301/07).

W niniejszej sprawie powód dochodził w niezmienionych okolicznościach zapłaty z faktury z miesiąca lutego 2015r. Mając na uwadze powyższe oraz okoliczność, że kara umowna za miesiąc luty objęta w/w oświadczeniem o potrąceniu została już uwzględniona w/w prawomocnym wyroku SO w R. z dnia 11 marca 2016r Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę uznał,

i

że brak podstaw do ponownego uwzględnienia wierzytelności z tytułu kar umownych objętych w/w oświadczeniem pozwanego do potrącenia. Z tych też względów Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego zgłoszone w odpowiedzi na pozew jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 227 kpc w zw. z art. 233 kpc).

W ocenie sądu Okręgowego, choć pozwany wykazał, że co do zasady przysługiwała mu przedstawiona do potrącenia wierzytelność z tytułu kary umownej za nienależyte wykonanie umowy to zastosowany przez pozwanego sposób wyliczenia tej kary należało uznać za nieprawidłowy (naliczanie kar umownych za każdy jednostkowy przypadek naruszenia) i nie znajdujący uzasadnienia w postanowieniach umowy.

Postępowanie dowodowe potwierdziło, że powód nie dochował obowiązujących go procedur w zakresie nadania przesyłkom właściwych statusów operacyjnych. Powód nie zaprzeczył, jak już podniesionowyżej, że w przypadku statusu WE miało to miejsce w odniesieniu do 6379 przypadków, a odnośnie statusu SR.O. 7124 razy. Uprawnienie pozwanego do naliczenia kary umownej za naruszenie obowiązków także w tym zakresie wynikało wprost z umowy. Podkreślić należy, że w umowie (załączniku nr 4) nie przewidziano odrębnej podstawy naliczenia kary za niedopełnienie tego rodzaju obowiązku jak w niniejszej sprawie. W tym stanie rzeczy dokonane przez powoda naruszenie obowiązujących procedur operacyjnych tzw. statusowania, dawało podstawę do obciążenia karą umowną jedynie w oparciu o ogólny zapis załącznika nr 4. zgodnie z którym za każde naruszenie pozostałych obowiązków wynikających z wszelkich regulaminów, cenników, instrukcji, procedur i zarządzeń wewnętrznych wydawanych przez pozwaną oraz standardów operacyjnych pozwanej określonych w Kodeksie Standardów Operacyjnych przewidziano karę w wysokości od 50 zł do 500 zł.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda o zapłatę

wynagrodzenia za zrealizowane usługi objęte umową z dnia 30.08.2003 r. za które

«•

powód wystawił fakturę nr (...) jest zasadne. Pozwany, tak jak wspomniano co do zasady nie kwestionował faktu istnienia należności dochodzonej pozwem. Sąd na podstawie wyżej wskazanych przepisów oraz art. 353 (3) kc zasądził na rzecz powoda kwotę 423 958,53 zł, orzekając o odsetkach zgodnie z art. 481 kc.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i 108 kpc, obciążając nimi w całości pozwanego. Na uzasadnione koszty procesu poniesione przez powoda, które ma mu zwrócić strona pozwana, składają się koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 10.817 zł ustalone na podstawie par 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (punkt II wyroku) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 12.460,00 zł.